

Parashat Vayikra True Greatness Rabbi Shai Finkelstein

ויקרא פרק א פסוק א

וַיִּקְרָא אֶל־מֹשֶׁה וַיְדַבֵּר ה' אֵלָיו מֵאֵהָל מוֹעֵד לֵאמֹר:

ויקרא רבה (וילנא) פרשת ויקרא פרשה א סימן ט

ויקרא אל משה, ולאדם לא קרא והלא כבר נאמר (בראשית ג) ויקרא ה' אלהים אל האדם, אלא אין גנאי למלך לדבר עם אריסו, וידבר ה' אליו ועם נח לא דבר והלא כבר נאמר (בראשית ח) וידבר אלהים אל נח אלא אין גנאי למלך לדבר עם נקדודו, ויקרא אל משה ולאברהם לא קרא (שם / בראשית / כב) ויקרא מלאך ה' אל אברהם, אלא אין גנאי למלך לדבר עם פונדקי שלו, ויקרא אל משה, ולא כאברהם באברהם כתיב ויקרא מלאך ה' אל אברהם המלאך קורא והדבור מדבר ברם הכא אמר ר' אבין אמר הקדוש ברוך הוא אני הוא הקורא ואני המדבר שנאמר (ישעיה מח) אני אני דברתי אף קראתיו הביאותיו והצליח דרכו.

ילקוט שמעוני פרשת ויקרא רמז תכח

ויקרא אל משה, מה כתיב למעלה מן הענין פרשת המשכן כאשר צוה ה' את משה משל למלך שצוה את עבדו וא"ל בנה לי פלטין על כל דבר ודבר שהוא בונה היה כותב עליו שמו של מלך, היה בונה כתלים וכותב עליהם שמו של מלך, היה מעמיד עמודים וכותב עליהן שמו של מלך, היה מקרה בקורות וכותב עליהן שמו של מלך, לימים נכנס המלך בתוך הפלטין ועל כל דבר ודבר שהיה מביט היה מוצא שמו אמר המלך כל הכבוד הזה עשה לי עבדי ואני מבפנים והוא מבחוץ קראו לו שיכנס לפנים, כך בשעה שאמר הקדוש ברוך הוא למשה עשה לי משכן על כל דבר ודבר שהיה עושה היה כותב עליו כאשר צוה ה' את משה אמר הקדוש ברוך הוא כל הכבוד הזה עשה לי משה ואני מבפנים והוא מבחוץ קרא שיכנס לפנים לכך נאמר ויקרא אל משה.

רש"י פרק א פסוק א

ויקרא אל משה - לכל דברות ולכל אמירות ולכל צוויים קדמה קריאה, לשון חבה, לשון שמלאכי השרת משתמשים בו, שנאמר (ישעיה ו ג) וקרא זה אל זה, אבל לנביאי אומות העולם נגלה עליהן בלשון עראי וטומאה, שנאמר (במדבר כג ד) ויקר אלהים אל בלעם.

רשב"ם פרק א פסוק א

ויקרא אל משה - לפי שכת' למעלה בסוף הספר ולא יכול משה לבא אל אהל מועד וגו', לכך קראהו הק' מתוך אהל מועד.

רש"ר הירש פרק א פסוק א

כך לימדנו הכתוב, שדבר ה' אל משה היה דיבור אל משה. וכך הוציא מדעת המגלים פנים ומסלפים, - כאילו התגלות ה' אל משה היא התגלות מתוך לבו של משה; כאילו דומה היא לְאֶקְסֵטָזָה של קוסמים ומנחשים; או כאילו אין היא אלא התפעלות של רוח האדם, המתרחשת בלב האדם; כאילו "הדת היהודית" היא כשאר כל התופעות הדתיות שבעולם, - אף היא רק שלב בהתפתחות הרוח האנושית. לא כך. אלא "כאשר ידבר איש אל רעהו" (שמות לג, יא), כשם שהדבר הנאמר מאדם לאדם יוצא רק מלב המדבר, ואין הוא יליד רוחו של השומע, - כי לא בקרב השומע נולד הדבר הנשמע, ולא הוא שתרם דבר ליצירתו, - כן היה גם דבר ה' אל משה רק דיבור של ה' בלבד. לא מלב משה יצא הדבר, אלא מן החוץ הוא הגיע אליו; הוא קראו והוציאו והפסיקו מהגיגיו, למען יפנה את לבו להקשיב לדבר ה'. קריאה זו הקודמת לדיבור סותרת את המחשבה על תהליך כל שהוא, שהתרחש בלב משה עובר לדיבור; היא מציינת את ה' לבדו כמדבר - ואת משה כשומע בלבד. משה לא הביא לידי כך, שה' ידבר אליו; אף הוא לא שיער מראש, מה ידבר ה' עמו; כי הדיבור הגיע אליו כמאורע היסטורי גמור.

Rebbe on the Torah

He called to Moses: The alef of the word for "He called" (וִיקְרָא), the first word in the Book of Leviticus, is written smaller than usual, alluding to Moses' humility even in the face of his own greatness and his selection by God for his exalter role in human history...

His humility was not self-delusional but the result of simple reasoning. "I cannot take any credit for any of my gifts or accomplishments," he thought, "since they are all God-given. Indeed, were another person to have been given my potentials, he would have accomplished more and climbed greater heights than I have." He understood that true humility does not mean denigrating oneself but seeing the virtue in others.

... Moreover, if we remember the small alef, we too will merit to be called by God, and his revelation will provide us with the strength to answer God's call... This is the true essence of the sacrifice, whose laws are introduced by the lesson of the small alef.